

کرده است. این کشور ادعا می‌کند که ایران بدهی‌های قابل توجهی برای خرید گاز دارد، درحالی‌که ایران این ادعاها را رد کرده و گاهی اوقات به دنبال بازنگری در قیمت‌های گاز بوده است. قطع گاز توسط ترکمنستان تأثیرات منفی بر برخی مناطق شمالی ایران داشته است، به‌ویژه در فصول سرد سال. این امر نشان‌دهنده اهمیت انرژی به‌عنوان یک ابزار سیاسی و استراتژیک در روابط بین‌المللی است. دو کشور برای حل این اختلافات و بازگشت به همکاری‌های انرژی، دوره‌های مذاکره‌ای را دنبال کرده‌اند. این مذاکرات گاهی اوقات به بازسازی روابط منجر شده است، اما مسائل مربوط به بدهی‌های گذشته و قیمت‌گذاری همچنان مانع از دستیابی به یک توافق پایدار می‌شوند. به دلیل این چالش‌ها، ضروری است که ایران منابع انرژی خود را تنوع‌بخشی کند تا از زیر بار سنگین سرمایه‌زمستان تحمیلی ازسوی ترکمنستان رهایی یابد. در اینجا موضوع را از دوزاویه مورد بررسی قرار می‌دهیم. نگاه کارشناسان ایرانی به موضوع و نگاه طرف مقابل؛ شاید این‌بار بدون قضاوت بتوانیم به موضوع نگاه کنیم.

ترکمنستان چندین بار، از جمله در سال‌های اخیر، صادرات گاز به ایران را به دلیل اختلاف بر سر پرداخت‌ها متوقف کرده است. این کشور ادعا می‌کند که ایران بدهی‌های قابل توجهی برای خرید گاز دارد

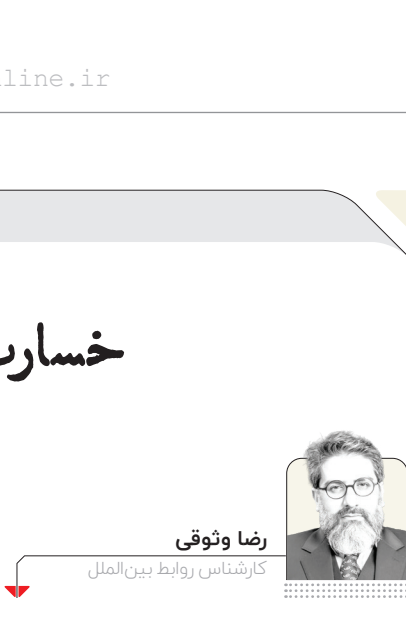
خواهد شد. در این صورت ممکن است ترکمنستان به این شرط که گازش از طریق ایران به آذربایجان و عراق سواپ شود، حتی ترکمنستان هفته گذشته با ترکیه در مورد صادرات گاز مذاکره می‌کرد. اگر ایران از حق سواپ عقب‌نشینی کند، این احتمال وجود دارد که ترکمنستان ترغیب شود صادرات گاز به ایران را ادامه دهد. این‌ها نشان می‌دهد هنوز ایران از مواضع خودش عقب‌نشینی نکرده، البته این احتمال است. احتمال بزرگتر اینکه ایران نمی‌تواند پهل گاز خریداری‌شده از ترکمنستان را تسویه کند، چون تحت تحریم است و از طریق شبکه بانکی نمی‌تواند دلار به ترکمنستان تحویل بدهد. ترکمنستان هم گاز و نفتش را با دلار صادر می‌کند.

❖ در سال‌های آتی فکر می‌کنید ایران می‌تواند با ترکمنستان یا آذربایجان یا روسیه برای واردات گاز به توافق برسد؟

هیچ خط‌لوله‌ای که مستقیماً گاز روسیه را به ایران از طریق آذربایجان یا ترکمنستان وصل کند، وجود ندارد. تنها گزینه این است که روسیه گازش را به آذربایجان بدهد و آذربایجان گازش را تحویل ایران بدهد. یا روسیه به ترکمنستان گاز بدهد و ترکمنستان از گاز خودش به ایران بدهد، یعنی عملیات سوآپ انجام شود. مشکل اینجااست که ایران هم باید برای گاز روسیه پول پرداخت کند و هم حق سوآپ ترکمنستان و آذربایجان را بدهد. مشکل دیگر اینکه روسیه با ترکمنستان برای تصاحب بازار چین و برخی کشورهای آسیای مرکزی در رقابت است. روسیه با آذربایجان هم برای تصاحب بازارهای ترکیه و اروپا (برخی کشورهای اروپا که جزو اتحادیه اروپا نیستند و تحریم‌های اتحادیه اروپا را هم اعمال نمی‌کنند) در رقابت است. اینها با هم در رقابت هستند و به نظر نمی‌رسد این گزینه بتواند عملیاتی شود.

❖ پس قراردادهای صادرات گاز به ترکیه و عراق چه می‌شود؟

ایران، گاز ترکمنستان را به جای گاز خودش به عراق سوآپ خواهد کرد. اگر دقت کنید ایران از بهار سال جاری، واردات گاز از ترکمنستان را هم آغاز کرده و در تابستان حدود ۸ میلیون مترمکعب در روز واردات گاز از ترکمنستان داشت. این روند در زمستان احتمالاً افزایش داشته باشد. از سال آینده به نظر می‌رسد ترکمنستان حدود ۹ میلیارد مترمکعب گاز تحویل ایران بدهد که ایران همین میزان را به عراق تحویل دهد. در واقع فقط ایران می‌تواند ۱۰ میلیارد مترمکعب گاز به ترکیه صادر کند و تقریباً به همین میزان را برای صادرات به عراق، از ترکمنستان وارد کند تا به تعهد خود عمل کرده باشد. به این ترتیب تراز صادرات گاز ایران صفر خواهد شد. ازسویی بخش ایرانی پارس جنوبی از سال جاری وارد نیمه دوم عمر خود شده است. در حال حاضر فشار بخش ایرانی میدان پارس جنوبی ۲۱۰ بار فشار میدان بود که با ورود به نیمه دوم عمر این میدان، هر سال ۷ اتمسفر از آن کاسته می‌شود و به این ترتیب تولید گاز ایران هر سال، ۱۰ میلیارد مترمکعب کاهش خواهد داشت، چون ۷۵ درصد تولید گاز ایران از پارس جنوبی است که قطر سال‌ها قبل توانسته با نصب سکوهای ۲۰ هزار تنی با کمپرسورهای عظیم، بخش مربوط به خود را فشارافزایی کرده و تولیدش را حفظ کند و اکنون هم تولیدش را افزایش می‌دهد، اما ایران با سکوهای معمولی ۱۵۰۰ تنی فعلاً تولید را ادامه می‌دهد. به بیانی دیگر سال ۲۰۲۴ وضعیت صادرات گاز ایران بسیار چالش‌برانگیز خواهد بود و احتمالاً کم‌کم ایران به واردکننده گاز تبدیل می‌شود.

رضا وثوقی

کارشناس روابط بین‌الملل

از گذرگاه مرزی باجگیران که راه می‌افتی به سوی دشت شمالی آن، از همان ابتدا و چند متر آن سوتر از مقرهای مرزی ترکمنستان، بر جاده‌ای آسفالته، با کیفیتی نسبتاً خوب خواهی راند که تا ورودی عشق‌آباد یعنی ۳۵ کیلومتر آن‌سوتر ادامه دارد. این همان جاده‌ای است که با تصمیم دولت مرحوم هاشمی، در سال‌های نخست استقلال ترکمنستان و با هزینه و پیمانکاری ایران ساخته و تا سالیان دراز پس از آن یکی از باکیفیت‌ترین مسیرهای تردد در کشور ترکمنستان و نمادی عیان از دوستی و اعتماد متقابل دو کشور بود. جاده عشق‌آباد اما با گذر سال‌ها، رقیبانی جدی در عرصه روابط سیاسی و اقتصادی یافت از جمله دو مسیر واردات گاز، یکی ورودی به منطقه سرخس و دیگری خط لوله کریمچه به کردکوی ایران که هر دو خط برای واردات گاز ایران از ترکمنستان احداث شدند. اولین پرسشی که در ذهن شکل می‌گیرد چرایی واردات گاز از سوی ایران به‌رغم دارا بودن ذخایر انبوه گاز است. پاسخ اما در یک جمله گویا نهفته است: «جبر جغرافیایی». ایران اگرچه بزرگترین ذخایر گاز طبیعی جهان را در اختیار دارد، اما شمایل جغرافیایی کشور و پراکندگی ذخایر گازی ما در نواحی جنوب و جنوب‌غرب به‌گونه‌ای است که برای تأمین گاز مصرفی در ناحیه شمال- شمال‌شرق ایران باید گاز را از فاصله‌ای ۱۸۰۰ کیلومتری به آنجا منتقل کرد، بدیهی است چنین کاری مخاطرات متعدد از جمله افت شدید فشار گاز، احداث خط لوله در مسیرهای سخت‌گذر و تجهیز کمپرسورهای پرهزینه در مسیر عبور خط لوله را می‌طلبد. پس واردات گاز از ترکمنستان، سیاستی منطقی برای تأمین گاز نواحی سردسیر شمال- شمال‌شرق ایران از نزدیک‌ترین منبع در دسترس آن بود. به‌تدریج واردات گاز ایران از این کشور به روزانه ۱۰ میلیون مترمکعب رسید و بعدها روزانه ۵ میلیون مترمکعب نیز تحت قرارداد سوآپ دریافت و مابه‌ازای آن گاز در ناحیه شمال‌غرب ایران به کشور آذربایجان تحویل می‌دادیم.

زمستان ۸۶ (۸ دی‌ماه)، همزمان با ورود توده هوای سرد و بارش کم‌سابقه برف در محدوده وسیعی از ایران، ترکمنستان با طرح ادعای ضرورت بازبینی در قیمت گاز، شریان گاز صادراتی خود را به ایران قطع کرد. شبکه گاز ایران دچار بزرگ‌ترین چالش تاریخی خود شد. گاز در بخش وسیعی از نواحی شمال، شمال‌شرق و شمال‌غرب کشور از نفس افتاد. بارش برف وسیع حتی جریان توزیع سوخت مایع جایگزین را هم با اختلال مواجه کرد. دو روز بعد از قطع فوری به عشق‌آباد، نرخ ادعایی ترکمن‌ها (۴۰ دلار به‌ازای هر هزارمتر مکعب) را پذیرفت. امروز که ۱۶ سال از آن اتفاق می‌گذرد، شاید قضاوت پیرامون آن تصمیم کار منطقی به نظر نیاید. ایران در آن روزها در آستانه شرایط اضطراری ملی قرار داشت و بیم به مخاطره افتادن جان شمار زیادی از شهروندان گرفتار در برف و سرما می‌رفت، اما همین قدر می‌توان گفت که کوتاه آمدن در برابر ادعای قیمتی ترکمن‌ها در بدترین شرایط آب و هوایی، به معنای پذیرش روش غیرحرفه‌ای این کشور در رسیدن به خواسته‌هایش و مجال دادن در تکرار آن بود. کاری که ۹ سال بعد در دی‌ماه ۱۳۹۵ هم تکرار شد و این‌بار ترکمنستان به استناد برخی قراردادهای گازی منطقه‌ای خواستار اعمال نرخ ۳۶۰ دلار به ازای هر هزارمتر مکعب در قرارداد خود با ایران بود. بسا این وجود و به‌رغم تلاش وزارت نفت وقت، برای بازماندن جاده مذاکره با عشق‌آباد و چانه‌زنی بر سر روش پرداخت بخشی از مبلغ ادعایی ترکمن‌ها، به‌صورت اقساط یا تهاتر با خدمات فنی مهندسی ایرانی، اما آنگونه که از منابع دست اول مطلع شدم، شرکت ترکمن گاز درحالی‌که هیئت مذاکره‌کننده ایرانی به تازگی

نگاه کارشناس

خسارت اعتماد

عشق‌آباد را ترک کرده و در تهران مشغول جمع‌بندی توافقی‌های احتمالی بودند، در ظهر روز ۱۱ دی‌ماه ۱۳۹۵ و از طریق ارسال یک نامه از طریق نمابر به اطلاع ایران رساند که از ساعاتی دیگر گاز وارداتی به ایران را به یک‌چهارم میزان قبلی کاهش و به‌تدریج آن را نیز قطع خواهد کرد. در آن زمستان سخت، صنعت نفت و گاز ایران به‌سرعت با تغییر آرایش خطوط لوله و بهره‌برداری از چند اتصال جریانی که از تابستان قبل پیش‌بینی و احداث شده بود (بخشی از خط لوله دامغان – کیاسر به نکا)، همزمان با فشار به مخازن برای برداشت حداکثری، قطع فوری گاز صنایع و نیروگاه‌ها، توزیع سوخت مایع در برخی شهرهای مناطق شمال‌شرق و اعمال صرفه‌جویی حداکثری در شهرها و حتی پذیرش افت فشار برخی شهرهای در مسیر، اگرچه به سختی اما در نهایت توانست بحران به وجود آمده را مدیریت کند. در پراهمیت‌ترین بخش ماجرا، پیامی که از رویداد سال ۹۵ از تهران به عشق‌آباد مخابره شد، این بود که «دیگر کوتاه نمی‌آییم».

مقامات وقت، آشکارا ترکمنستان را به زیرپانهادن رفتار حرفه‌ای متهم کرده و تأکید کردند که از این پس واردات گاز از ترکمنستان را تنها درصورتی ادامه خواهیم داد که توجیه ممتاز اقتصادی داشته باشد، در غیر این صورت ایران با احداث خطوط لوله جریانی و تغییر مسیرهای انتقال گاز، از این پس نیاز راهبردی به واردات گاز از همسایه شمال‌شرقی‌اش ندارد. این روند تا برآمدن دولت ریئسی بر همان سیاق ادامه یافت. دولت که جابه‌جا شد، اما مزمه‌آغاز واردات گاز از ترکمنستان و نیز افزایش حجم سوآپ گاز میان ترکمنستان و آذربایجان در قامت یک «هدف بزرگ» تبلیغ و توافق برسر آن به جشنواره‌ای از نمایش دستاورد عظیم دولت تازه‌برآمده بدل شد؛ بی‌آنکه کسی به یاد بیاورد ترکمن‌ها پیشتر دو بار نهایت بی‌اخلاقی تجاری خود را با گرفتار کردن شهروندان ایرانی در تله سرمای زمستانی نشان داده بودند. دولت تازه با دستاورد خود «عشق» می‌کرد و رسانه‌های هوادار دولت از سود سالانه ۲ میلیارد دلاری واردات گاز ایران از ترکمنستان گزارش می‌نوشتند. جاده عشق‌آباد بار دیگر به مسیری برای اعتماد یک‌طرفه ایران به تأمین گاز نواحی شمال و شمال‌شرق تبدیل شد.

ذکر این واقعیت هم مهم است که طی چندسال اخیر با رشد روزافزون تقاضای مصرف خانگی در فصول سرد سال و به‌موازات کاهش برداشت از مخزن پارس جنوبی به دلیل افت فشار طبیعی مخزن، دریافت حجم مختصری از گاز از ترکمنستان (معادل حجم سابق یعنی روزانه ۱۵ میلیون مترمکعب) می‌تواند از نظر فنی موجه تلقی شود، اما هر توجیه فنی و اقتصادی درصورتی پذیرفتنی است که عمل به تعهدات و عدم تکرار رفتار مسبوق به‌سابقه عشق‌آباد تضمین شود.

حالا و در شرایطی که کشور دوباره با جبهه هوای سرد مواجه شده، خبر قطع شریان گاز وارداتی از ترکمنستان (مابه‌ازای سوآپ) این نگرانی را ایجاد کرده است که رفتار ترکمن‌ها و باج‌خواهی در اوج گرفتاری همسایه تکرار شده است. خاصه آنکه دولت هم در زمینه توافق مجدد با ترکمنستان برای واردات گاز، تبلیغ زیادی کرد و حالا احتمالاً می‌خواهد به هر قیمتی از دست‌آوردش در افکار عمومی محافظت کند؛ حتی با پذیرفتن مطالبه ترکمن‌ها. همه این گرفتاری‌ها از زمانی آغاز شد که بدون توجه به «جبر جغرافیایی» برای همه ایران، نسخه مصرف انرژی واحدی را نوشتند؛ طراحانی که سه دهه قبل برای همه ایران مصرف گاز را تجویز کردند، در محتمل‌ترین حالت، با جغرافیای ایران آشنایی نداشتند. دولت‌ها یکی پس از دیگری تحت فشار افکار عمومی و مطالبات محلی، گازرسانی به همه کشور را به‌مثابه «خدمت» نظام به ملت جا انداختند، خطای محاسباتی را ادامه دادند و برای تغییر سید انرژی نواحی دور از منبع در کشور هیچ کاری نکردند. حالا و از این پس، نسل‌های ایرانیان باید هزینه آن خطاها را با زمستان‌های سرد و بی‌اخلاقی فروشندگان گاز بپردازند.

آگهی فقدان سند مالکیت

شناسه آگهی: ۱۶۳۸۷۷۸

آقای محمد یوسف یوسف ننتاج وکالتاً از طرف آقای شهرام یوسف ننتاج با ارائه ۲ برگ استشهدادیه المثنی که در دفترخانه ۱۵۷ بابل تصدیق امضاء شده و طی درخواست ۱۴۰۲۲۱۷۱۰۰۵۴۰۴۳۸۹۷ مورخ ۱۴۰۲/۱۰/۱۰ اعلام نمود سه دانگ مشاع از شش‌دانگ پلاک ۴۹۱ فرعی از ۵۷ اصلی بخش ۱۱ ثبت بابل با شماره دفتر ۸۴ و جلد صفحه ۶۵ و شماره ثبت ۱۲۵۷۲ به نام آقای شهرام یوسف ننتاج سند صادر و تسلیم سپس در اثر جابه‌جایی اعلام مفقودی نموده‌اند. در اجرای ماده ۱۲۰ اصلاحی آئین‌نامه قانون ثبت و تبصره‌های ذیل آن اعلام مقتضی است چنانچه سند مالکیت مذکور هر عنوان به آن دفترخانه ارائه گردد از انجام هرگونه اقدام خودداری و لاشه سند را از آورنده اخذ و به این اداره ارائه نماید.

شماره سریال مفقودی: ۵۵۸۴۳۲

می‌باشد.

رونوشت به ستاد اجرایی فرمان امام(ره) جهت استحضار

تاریخ انتشار: ۱۴۰۲/۱۰/۱۹

سیدمهدی حسینی‌کریمی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک بابل

فعلان خصوصی

هشدار به مردم برای خرید سکه و طلای آب‌شده

اتحادیه طلا و جواهر بار دیگر هشدار داد که مردم به هیچ‌وجه سکه‌ای که ضرب بانک مرکزی نیست را خریداری نکنند. محمد کشتی‌آرای، نایب‌رئیس اتحادیه طلا و جواهر در گفت‌وگو با ایلنا درباره خرید و فروش سکه بدون ضرب بانک مرکزی هشدار داد و گفت: بارها نسبت به این موضوع هشدار داده‌ایم که مردم به هیچ‌وجه سکه‌ای که ضرب بانک مرکزی نیست را خریداری نکنند چرا که این سکه‌ها یا جعلی هستند و طلا نیستند یا اینکه عیار آنها پایین است. مردم نمی‌توانند سکه با ضرب بانک‌مرکزی و بدون ضرب را از هم تشخیص دهند و تشخیص آن یک کار تخصصی است و مردم عادی توان تشخیص آن را ندارند. او ادامه داد: سکه تنها باید از واحدهای مجاز سکه‌فروشی خریداری شود و باید توجه داشت که جواز واحد سکه‌فروشی متفاوت از طلافروشی است و سکه را باید از واحد دارای جواز و صرافی‌های مجاز سکه‌فروشی خرید.

رشد صادرات محصولات کشاورزی

سختگویی کمیسیون توسعه تجارت‌خانه صمت از صادرات ۴/۳ میلیارد دلاری محصولات غذایی و کشاورزی ایران در ۹ ماهه امسال به ۱۳۰ کشور جهان خبر داد که نسبت به مدت مشابه با رشد ۲۲ درصدی همراه بود. سیدروح‌الله لطیفی، سخنگوی کمیسیون امور بین‌الملل و توسعه تجارت خانه صعت، معدن و تجارت ایران اظهار کرد: در ۹ ماهه امسال بیش از ۶میلیون تن محصولات شیلانی، دامی، زراعی، باغی و غذایی به ارزش چهار میلیارد و ۳۱۲ میلیون و ۹۴۸ هزار دلار به ۱۳۰ کشور صادر شده که این میزان نسبت به مدت مشابه سال قبل رشد ۷/۲ درصدی در وزن و رشد ۲۲ درصدی در ارزش داشته است. وی افزود: از این میزان چهار میلیون و ۲۶۰ هزار تن کالا به ارزش دو میلیارد و ۵۶۲ میلیون و ۴۲۷ هزار دلار، محصولات زراعی، سبزی و صیفی و محصولات باغی بوده که نسبت به مدت مشابه با وجود کاهش ۱/۶ درصدی در وزن صادرات با رشد ۲۵/۴ درصدی همراه بوده، ۶۲۷ هزار تن نیز محصولات لبنی، شیلاتی و دامی به ارزش ۹۱۴ میلیون دلار بود که رشد ۲۷ درصدی در وزن و ۱۳/۳ درصدی در ارزش داشته و یک میلیون و ۱۹ هزار تن هم مواد غذایی آماده‌و صنعتی به ارزش ۸۳۶ میلیون دلار بود که با رشد ۲۶ درصدی در وزن و ۲۱ درصدی در ارزش همراه بوده است.

گلایه صنایع پوشاک ایران از قاچاق

به گفته فعالان صنعت پوشاک کشور، کالاهای قاچاقی که وارد کشور می‌شود، غیراستاندارد هستند و اجازه استفاده و حتی سوزاندن آن‌ها را در برخی کشورها نمی‌دهند. به گزارش تسنیم، انجمن صنایع پوشاک در بیانیه‌ای با اعلام اینکه ارزش بازار پوشاک ایران ۱۰ میلیارد دلاری است می‌نویسد: ممکن است آمار مربوط به پوشاک قاچاق دقیق نباشد، اما مشاهدات میدانی حاکی از این است که واحدهای کوچک در حال تعطیلی و واحدهایی که قاچاقی می‌فروشند، در حال رشد هستند. از آن طرف بیشتر کارخانه‌های پوشاک داخلی با ۷۰ درصد ظرفیت کار می‌کنند. سومات هاگوپیان، رئیس هیئت‌مدیره انجمن صنایع پوشاک ایران هم با بیان اینکه برداشتن ممنوعیت واردات، تأثیری در از بین رفتن قاچاق پوشاک ندارد، گفت: زمانی که واردات پوشاک آزاد بود ۶۰ میلیون دلار سهم واردات از مبادی رسمی بود، ۶ میلیارد دلار از طریق قاچاق وارد می‌شد